

{jcomments on}Velikonoční (24.3.2016)

Je středa večer, začínám konečně psát stopětku, kterou jsem původně zamýšlela jako velikonoční, a stále ještě nevím, o čem vlastně bude. Protože za poslední dva tři dny se toho tolik změnilo a mění jak v mém mikrosvětě, tak ve světě, ve kterém žijeme všichni. A mně hlavou víří tolik podnětů a útržků myšlenek, které navíc než vůbec stačí dozrát, jsou nahrazeny novějšími a pak ještě aktuálnějšími. A tak ta dnešní stopětku bude nejspíš také taková.

I když jsme údajně stát bezvěrců, nejateističtější stát v Evropě, dostali jsme od našich zákonodárců od letošního roku dárek v podobě volna na Velký pátek. A jelikož jsme oněmi bezvěrci, nejspíš ne všichni si uvědomíme, co je to vlastně za svátek.

Příběh Ježíše Krista mě zajímal i se mě dotýkal od dětství, kdy mi ho vyprávěla babička mečová v posteli pod ohromnou duchnou nehledanými slovy prosté ženy pracující od dětství na poli. Babička patřila k ovečkám Církve československé husitské, ale pokud se pamatuju, žádné bohoslužby nenavštěvovala. Možná to ani nebylo v té době pro ni možné, možná ani neměla kam chodit.

Jestliže Ježíš věděl, co se stane (a on to věděl), o čem asi přemýšlel v těch posledních chvílích

v zahradě, kdy ještě mohl odejít, ztratit se do tmy a pak do pouště či jiné země. A do zapomnění.

V ten večer se musel sám před sebou obnažit až na dřev. Přijmout a vyrovnat se s povinností, kterou musí splnit ne proto, že mu to bylo určeno Otcem, ale proto, že tím dokáže dostát sám sobě. Protože kdyby tak neučinil, nebyl by to už on sám.

To je poselství, které si (mimo jiné) z dávného babiččina vyprávění i pozdější četby přináším a které se snažím dlouhá desetiletí vstřebávat, snažím se ho přijmout a srovnat se s ním.

Je to stejné poselství, jaké nacházím u Jana Palacha. A mnoha dalších.

Samozřejmě, toto jsou extrémní případy, kdy jde o mučednictví. V běžném životě většinou zdaleka o život nejde. Spíš nám hrozí nějaké nepohodlí, ztráta určitých výhod, sympatií. Ale když neuhneme sami před sebou, neuhne před námi naše cesta.

Ještě něco mě při Velkém pátku napadá.

Ježíš si zvolil smrt, aby spasil mnohé. Terorista, který zaútočil včera v Bruselu, zvolil smrt mnohých, aby spasil sebe.

A to je ten zásadní kulturní, ne, to je ten zásadní lidský rozdíl mezi euroatlantickou kulturou a kulturou vyznávající islám.

Nezapomínejme na to. Ani teď o Velikonocích, ani nikdy jindy.

{fshare}